

Sèrie Dirty Diana 2

Diana in Love

«Romàntica, alliberadora i deliciosament
addictiva». Demi Moore

JEN BESSER
SHANA FESTE

Columna

JEN BESSER I SHANA FESTE
DIANA IN LOVE

Una novel·la de *Dirty Diana*

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *DIANA IN LOVE*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2025

© JENNIFER BESSER I QUIET GIRL PRODUCTIONS, 2025

TOTS ELS DRETS RESERVATS

PUBLICAT ALS ESTATS UNITS PER THE DIAL PRESS, UN SEGELL EDITORIAL DE RANDOM HOUSE,

UNA DIVISIÓ DE PENGUIN RANDOM HOUSE LLC, NOVA YORK

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2025

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3396-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 13.835-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

AMB EL SUPORT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

La L'Wren frena quan veu el noi que aparca els cotxes davant de la Hunt Gallery i observem l'elegant concurrència.

—Qui has dit que era, aquest paio?

Tot de convidats ben vestits han ocupat la vorera. No són com me'ls havia imaginat, són més grans i, si potser no semblen podrits de diners, ben segur que tampoc els en falten.

—Gràcies per acompanyar-me.

—Amb molt de gust. Per a què són les amigues? Però, a veure, qui és aquest paio?

—Un vell amic de Nou Mèxic —dic—. Quan ens vam conèixer no era tan famós.

Em retoco el pintallavis una vegada més amb el mirall i el pols se m'accelera només de pensar que tornaré a veure en Jasper. Penso en totes les maneres com em comportaré per semblar relaxada. Inspiro: *Ha sigut una bona idea*. Expiro: *Ha sigut una idea terrible*.

En Jasper, el primer amor de la meua vida, a qui feia gairebé quinze anys que no veia, es va posar en contacte amb mi la setmana passada. Era a la ciutat. Vam fer un cafè. I em va deixar trasbalsada tota la setmana. No estava preparada per veure'l; d'entrada perquè em pensava que havia quedat amb un contacte de feina, una mena de trobada a cegues organitzada per la meua amiga Alicia. Quan vaig aixecar el cap i vaig veure en Jasper, em vaig quedar sense respiració.

Era més alt del que el recordava, tenia les cames més llargues i les espatlles més amples. Quan va seure davant meu, va ser com si la taula i el que hi havia a sobre s'encongís. El cap m'anava a cent per hora intentant entendre com i per què era allà, just al meu davant, però en aquell moment l'únic que el meu cervell va poder evocar va ser un record de feia més d'una dècada: tots dos estirats al llit, en Jasper preguntant si m'agradava la manera com queia la llum sobre els nostres cossos nus.

—Diana. —El somriure d'en Jasper era càlid i natural—. Gràcies per acceptar quedar amb mi. —Va repenjar els colzes a la taula, la cara entre les mans—. L'Alicia i jo vam pensar que seria divertit donar-te una sorpresa. I m'havia semblat una bona idea fins fa un minut, quan he passat per fora i t'he vist a través del vidre.

La idea que m'hagués observat va fer que se m'encenguessin les orelles. Vaig desitjar haver-me raspallat els cabells aquell matí en comptes de recollir-me'ls de qualsevol manera. Vaig desitjar haver-me posat una cosa més sexi que una samarreta blava vella de l'Oliver.

—Home. —Vaig somriure. Se'm va escapar una rialla. Allà el tenia: ulls marró fosc, cabells negres, llavis rosats—. Una sorpresa sí que ho és.

Al llarg dels anys m'havia imaginat en Jasper moltes vegades, però sempre havia resistit les ganes de buscar-lo a internet. Ara que el tenia davant, m'adonava que la meva imaginació no havia estat gaire inspirada; havia obviat totes les seves dimensions familiars i havia oblidat com n'és d'emocionant la sensació exacta de ser a prop d'un cos que manté tota l'energia a la superfície. *La personificació del batec artístic.* Aquells ulls enjogassats. La pell llisa i les faccions fortes i atractives.

Va tirar la cadira enrere i va encreuar els braços darrere el cap, el carisma del tot intacte.

—Vaig intentar trucar-te, saps. Quan vaig tornar d'aquell primer viatge a Londres. Però el teu número estava desconnectat.

Feia tant de temps d'allò que, asseguda davant d'ell, sincerament no recordava si —empesa per la pena del meu cor trencat— quan m'havia mudat de Santa Fe a Dallas m'havia canviat expressament de número o sim-

plement era tan jove i pobra que no podia pagar la factura i vaig estar un temps sense mòbil.

—Em vaig imaginar que havies girat full —va dir.

Vaig notar que hi havia persones que es fixaven en ell. Algunes mirades dissimulades d'altres comensals. És tan atractiu que gairebé és còmic. Mig còmic mig trist, li agrada recordar-te, amb aquells ulls que a vegades semblen afligits.

—Va ser fa un milió d'anys.

—Catorze. Quinze? —va preguntar.

Però jo no volia tornar enrere en el temps. Estava massa emocionada de ser amb ell, allà, en aquell moment.

—Quant de temps et quedaràs a Dallas?

—Una setmana, segurament. No ho sé. —Va deixar de mirar-se les mans i va trobar els meus ulls. Se'm va accelerar el pols—. És maco, això.

Mirant-lo a través de la taula, vaig recordar una nit gèlida que vam acampar a l'oest de Texas i es va passar hores plovent. No vam dormir gens. L'endemà al matí, grogui i tremolant, em pensava que em proposaria tornar-nos-en. Però em va mirar dins de la tenda freda i plena de goteres i va somriure.

—Una nit més?

Sempre aconseguia que les idees horribles sonessin bé. Ara em mirava d'aquella manera.

Ens vam quedar així —observant-nos a través de la taula— un temps que em van semblar minuts, i em va pujar la sang a les galtes i vaig notar una sensació coneguda entre les cames. Després de tants anys, l'escalfor que hi havia entre nosaltres no s'havia refredat.

—Quan vaig preguntar a l'Alicia què feies, em va enviar un enllaç al lloc en què has estat treballant. Tan bon punt vaig veure les teves pintures noves, Diana, i vaig sentir la teva veu en aquelles gravacions, em vaig inflar d'orgull... —Va callar, com si de cop li fes vergonya—. No és que hi hagi tingut res a veure, només és...

—No estan malament, eh? —vaig dir, per donar-li un cop de mà—. Sexe positiu. Sexe obsessiu? Encara no sé ben bé què és.

—És tot això. Increïblement atractiu. Unes pintures crues, precioses.

Aleshores li va sonar el mòbil i en Jasper es va disculpar per agafar la trucada. Va sortir a fora i va començar a caminar en petits cercles, mentre jo l'observava a través del vidre, esperant que tornés aviat. Era una sensació que coneixia, la d'esperar en Jasper. Finalment va tornar a la taula i es va disculpar per haver d'anar-se'n.

—Vindries a la inauguració de l'exposició? És aquest dijous. Aquí, a Dallas.

En sentir «dijous» em va caure l'ànima als peus. El volia veure aquella nit. L'endemà a la nit. I l'altra. Per fer què exactament, no ho sabia. Així que vaig prometre que aniria a l'exposició mentre pensava «No ho hauries de fer. El moment no pot ser pitjor. Et va fer miques el cor, te'n recordes?».

Ens vam separar al cap d'uns minuts, tots dos contents d'haver-nos retrobat. Vam ser molt educats, com si les convencions poguessin tapar algun dels forats que estàvem excavant amb tots els sentiments que no havíem verbalitzat. Què li dius a un home que és pràcticament un desconegut i que en un cert moment vas estimar més que a ningú? Després ens vam abraçar i la seva olor gairebé em va fer tremolar les cames.

Com és natural, em vaig passar tota la setmana pensant si aniria a l'exposició d'en Jasper. Com seria veure'l, ara que el factor sorpresa ja no existia? I per què no havia d'anar a mirar la seva obra? Era aquí, a Dallas mateix. Havia convençut la L'Wren perquè m'hi acompanyés, però no li havia explicat gairebé res. Mentre fèiem la cua per entrar a la galeria, la meva amiga estava estranyament callada.

—L'Wren? —Vaig deixar que el seu nom surés en l'aire com si hagués fet tota la pregunta sencera. Vaig

mirar el sol del vespre amb els ulls entretancats, per sobre la seva espatlla, i vaig afegir—: Explica-m'ho.

—No passa res. T'ho juro. —Els seus ulls van anar de la meua cara a les seves sandàlies i van tornar a pujar—. Només que pensava... que en Kevin em va dir que l'Oliver ja no sortia amb la dona aquella de les parades de menjar del centre comercial.

He parlat molt poc amb l'Oliver des que se'n va anar i encara l'he vist menys sovint. L'última vegada que va venir a casa a portar la nostra filla, l'Emmy, hi havia una dona asseguda al seient del copilot del seu cotxe. Seia com m'imaginava que ho faria una nòvia recent: somrient de manera amable, amb les ulleres de sol posades, va fer una salutació educada amb la mà en la meua direcció, però res que fes notar gaire la seva presència. Tenia un somriure ampli, de dents molt blanques, i portava la mena de cabells curts que fan que les altres dones es pensin que elles també els podrien portar. I evidentment tant podria haver estat astrofísica com nedadora olímpica, però la L'Wren havia sentit el rumor que l'Oliver i ella s'havien conegut al centre comercial, i, lleial a la nostra amistat, sempre s'hi referia exclusivament com «aquella dona de les parades de menjar del centre comercial».

—Doncs això, que volia que tinguessis tota la informació —va insistir la L'Wren—. Que ara l'Oliver està solter.

Li estudio l'expressió, la boca una mica torta cap avall. Creu que és un bon o un mal senyal, que l'Oliver estigui solter? Abans que ho pugui decidir, canvia radicalment de tema.

—Sempre havia volgut venir. —La cua avança i ella m'agafa de bracet, somrient—. El marit de la Trish assegura que va comprar un Seok aquí per més de cent mil dòlars. El teu manso misteriós deu ser molt conegut.

—No és el meu manso.

—Pot ser el meu? —Una fotografia d'en Jasper a l'aparador de la galeria dona la benvinguda als convidats. Està tal com el vaig veure al cafè: tot clotets i encant per donar i per vendre.

Tan bon punt entrem, la L'Wren es troba una parella que coneix del seu club i m'esmunyo i dono la volta a la galeria, atenta per si en Jasper apareix de cop. Miro al voltant de la sala. Se l'hauria de veure fàcilment, amb l'eixam habitual d'admiradors al voltant.

Però no se'l veu enlloc. Decideixo fer una passada lenta i mirar l'exposició. Enganxar-s'hi és fàcil. Les fotografies d'en Jasper són potents i et fan venir ganes de sostenir la seva mirada determinada. Una dona sola en el que sembla sorra del desert acabada de mullar per la pluja; la cara estreta d'un nen a la finestra d'una vil·la. L'exposició és més variada que l'última que havia vist, sobretot per la barreja de paisatges i retrats.

Com que no veig en Jasper entre els assistents, trec el mòbil i li envio un missatge.

M'estic mirant la teva exposició ara mateix. És preciosa.

No espero una resposta —potser ho està celebrant abans d'arribar tard, com correspon als famosos—, però em deixo el mòbil a la mà igualment, per si un cas. Passo entre la gent, on n'hi ha més d'acumulada, a prop del bar, i la sensació de ser engolida em resulta reconfortant. Em deixo portar i avancem d'una foto a l'altra com un banc de peixos, fins que, a prop de la finestra, una imatge en blanc i negre m'agafa per sorpresa. Soc jo, més jove, asseguda a la taula de la cuina d'en Jasper, amb la cara apartada de la càmera. Estic despullada, només porto uns mitjons blancs, i aguanto una llaminadura per al gos, que saltironeja.

Se m'enganxen els peus a terra, malgrat que em fa l'efecte que el terra desapareix. Se m'accelera el cor i tanco els ulls perquè la sala pari de donar voltes. M'esforço per tornar, a aquesta galeria i amb aquesta munió de gent, i per allunyar-me d'aquella cuina. Com si ho sabés, en Jasper contesta el missatge.

No t'enfadis. No ho sabrà ningú.

Em giro esperant trobar-me'l darrere, observant-me.

Però no hi és. Torno a repassar la gent. Una morena baixeta vestida de Chanel color crema de cap a peus i el seu company, que fa cara d'avorriment. Un home

amb unes ulleres tenyides de carbassa parla en veu baixa pel mòbil tapant-se la boca amb la mà. Tres dones que es prenen uns còctels idèntics estan xerrant i amb prou feines es miren les fotografies. Continuo buscant. Busco la postura familiar d'en Jasper quan conversa, la manera com s'inclina cap a la persona que parla o com encreua els braços quan riu educadament. Com que no el veig enlloc, li escric ràpidament un missatge: *Ets aquí?*

Em contesta de seguida.

Per desgràcia, no. A l'últim moment m'han reclamat a Berlín.

Sento que l'adrenalina abandona el meu cos, alleujada que no pugui veure que em poso vermella davant de la meua pròpia foto. Però després de l'alleujament ve una onada de decepció. Em torna a sonar el mòbil:

És la meua preferida de tota la col·lecció. Em recorda a tu.

Perquè SOC jo? I perquè no es pensi que m'enfado per la foto, afegeixo: Nua en una galeria plena de desconeguts...?

Bé. Sí. Suposo que te'n podria fer una altra amb jersei de coll alt i pantalons. Però no seria tan bona.

Em torna a pujar l'escalfor a les galtes, i no es queda allà. Em baixa per la gola i s'escampa per tot el cos. Sento un desig insuportable d'estar en presència d'en

Jasper, que els seus braços m'encerclin des de darrere i que m'abraci com feia abans, mentre li repenjo el cap sobre el pit.

Ho he de saber. Suposo que Dallas no deu ser la teva següent parada, després de Berlín?

Londres. Després París. I Berlín una altra vegada. Després potser?

Fa una pausa i afegeix: *Una taula de cuina ben maca en algun lloc?*

Somric. Intento pensar què puc escriure. Estic sobrepassada per l'obra d'en Jasper que m'envolta. Fa que l'enyori moltíssim.

A Alemanya fa fred, escriu. M'aniria bé la teva escalfor.

Estic drete a l'ombra de la seva fotografia, mirant la noia amb mitjons i recordant el noi que li va trencar el cor. La manera com se'n va anar, com ens va deixar, quan tot just començàvem. Calmada pel record, contesto: *L'exposició és una meravella, Jasper.*

Abans que decideixi si haig d'escriure alguna cosa més, la L'Wren se'm posa al costat.

—Aquesta ets tu?

Veig com se li esbatanen els ulls.

—Ja ens en podem anar.

—Sabia que eres tu! Estàs espectacular. Mira quines cames.

—Ens n'hauríem d'anar. —Empasso saliva, però em costa respirar. De cop la sala s'ha tornat petita i hi fa massa calor.

—Ei, tranquil·la. —La L'Wren m'agafa la mà suada—. Sortim a prendre l'aire.

Em porta al terrat, que està gairebé buit tret d'un bar sense cua i d'un grup d'homes amb americana i corbata que conversen molt concentrats. La L'Wren em porta aigua i m'estreny una espatlla afectuosament.

—En Jasper és el meu ex.

—Fins aquí hi arribo, reina —contesta rient.

Quan ja soc a casa, escolto un missatge de l'Oliver. Truca per anul·lar el sopar de demà a la nit, un sopar que ja hem ajornat tres vegades des que se'n va anar fa unes setmanes. *És que al final no m'hi veig amb cor.*

Em dutxo i em fico al llit, i llavors faig el que he fet cada nit des que l'Oliver se'n va anar de casa: passar hores desperta, incapaç d'adormir-me. Revisc la conversa amb en Jasper al cap, mentre m'intento convèncer que no passa res perquè no l'hagi vist aquest vespre. És clar que té feina, té una vida, i jo també. Ha passat molt de temps des de Santa Fe. Ja no ens coneixem realment. Potser el tornaré a veure, o potser no.

Sí que el torno a veure. Quan finalment m'endormisco, en Jasper m'apareix en somnis. Som en una habitació amb una llum brillant engegadora i li pregunto si podem córrer les cortines.

Tan bon punt ho fa, puc veure la sala amb nitidesa. Les parets estan pintades de blau clar i no reconec res del lloc. Hi ha un llit i una cadira i una catifa que és massa petita per a l'habitació, i sento que dic en veu alta «No et fixis gaire en els detalls», tot i que tenia intenció de pensar-ho, silenciosament, per a mi mateixa.

En Jasper riu i m'agafa. No porta camisa, només texans, i li noto el pit nu càlid contra el meu. Fora d'això, és exactament igual que com el vaig veure al cafè. I la calorada que m'ha vingut quan l'he vist allà torna, aquesta vegada amb una intensitat aclaparadora.

No porto samarreta, només una faldilla negra i uns sostenidors que porten blonda i són rosa i no em sonen de res. Quan en Jasper els descorda, és un gust notar que em rellisquen per les espatlles i cauen a terra. Vull sentir les seves mans als meus pits nus.

—Jasper. —Vull que sigui una advertència, per a tots dos; no hauríem de ser aquí, alguna cosa em diu que no està permès. Però, en lloc d'això, sona exactament com el que és: una súplica. Perquè em toqui per tot arreu, alhora.

—Per què has vingut a la meva habitació d'hotel?
—pregunta.

Aquesta és la seva habitació d'hotel? No hi ha res a les parets, ni pintures, ni fotografies, i al llit només hi ha una manta, sense coixí.

—Per què ets aquí? —torna a preguntar-me, aquesta vegada a cau d'orella.

Em baixa els dits pel braç i m'esgarrifo.

—No ho sé. Potser ha estat una equivocació.

—Aleshores per què hi ets, encara? Per què no te'n vas?

Com que no responc, en Jasper em ressegueix la cintura de la faldilla amb els dits fins que troba la cremallera. La seva mà es para allà, però ell s'acosta més i es queda a uns pocs centímetres de mi. Em descorda la cremallera de la faldilla i em cau als turmells. Ara estic completament despullada. Fa un pas enrere i em mira de dalt a baix, inspirant fort. El terra es doblega sota els meus peus, una inestabilitat familiar, com si s'hagués d'enfonsar. Llavors una veu al cap: *Que no se'n vagi. Retén-lo aquí.* Li busco la traveta del cinturó i l'estiro cap a mi.

—De debò que me n'hauria d'anar. És tardíssim.
—Respiro en l'espai entre nosaltres i deixo que m'escalafi tot el cos.

—Queda't una mica més...

—No —xiuxiuejo. Però no em moc. No puc.

En Jasper m'aixeca la barbeta i em besa, a poc a poc, els llavis càlids sobre els meus. Ara el terra sota els meus peus està emmoquetat, és tou i flonjo.

—Queda't amb mi —xiuxiueja—. No te'n vagis. Sisplau.

El so de la súplica m'envia onades de plaer. Em separo una mica per poder-li descordar els texans. Gemega amb expectació quan els hi abaixo; després l'agafó amb la mà. Creix al meu palmell. I em sento més viva del que m'he sentit des de fa mesos.

—Estira't —dic, empenyent-lo cap a terra.

—Diana —gemega, i fa el que li dic. Miro com s'estira, però em mantinc fora del seu abast—. Sisplau —repeteix.

No deixo que em toqui. En lloc d'això, dono la volta al seu cos, me'l miro bé mentre ell em mira a mi. La sala es torna més fosca, però és acollidora, només hi som nosaltres, sols, i com més tènue és la llum, més petita sembla l'habitació, i ens ajunta més i més.

Sec a la vora del llit i separo les cames. Torna a gemegar, i miro com s'acaricia.

—No toquis —dic—. Només mira. —Obeeix i aparta la mà de l'erecció—. Bé.

Separo més les cames perquè vegi que inflada que estic, com em deixo perquè em toqui. Estira la mà cap a mi, però li pego per apartar-la.

—Només jo.

La seva mà cau a terra al seu costat. Quan es calma, em fico dos dits a dins, després tanco els ulls, gaudint del plaer que em recorre tota. M'estiro al llit de panxa enlaire, enfonsant més els dits i movent-los més de pressa, aixeco una mica els malucs, tensant les cuixes contra la mà. Quan obro els ulls, en Jasper està dret a sobre meu. Li agafo la mà i ens travessa un corrent. La coneguda descàrrega del nostre contacte ens fa somriure a tots dos.

—T'he enyorat —dic.

—Soc aquí. Et puc tocar, ara? —Li agafo les dues mans i estiro el seu cos cap al meu—. Diana —xiuxiueja sobre la meva boca.

Responc besant-lo intensament. Després l'empenyo perquè s'estiri de panxa enlaire.

M'encavallo a la seva cintura, i l'habitació dona voltes. L'únic que vull fer és caure a sobre d'ell i recuperar l'equilibri. Però em fa por que si ho faig desaparegui. Em quedo asseguda i deixo que em toqui. Primer li dono permís perquè m'estrenyi els malucs i el cul. Després li porto les mans fins als meus pits. S'incorpora sobre els colzes per poder agafar-me els mugrons amb la boca. Els seus llavis són càlids i plens i no vull que pari mai de besar-me.

Tiro el cap enrere i crido:

—Oliver.

Merda. El nom equivocat plana a l'habitació, feixuc i sorollós. No el puc retirar.

En Jasper em mira, sorprès, però després somriu.

—Això és el que vols que sigui?

L'habitació es torna encara més fosca, tant que ell no pot veure el meu malestar.

—No. Només vull que siguem nosaltres.

Tanco els ulls i commino l'habitació a continuar igual, a continuar tal com estem.

Reacciona aixecant-me pels malucs i s'introdueix dintre meu. M'inunden l'escalfor i el desig i la sensació de tenir-lo a dins. Ens movem l'un contra l'altre, i creix alguna cosa que cap dels dos vol que s'acabi. Com més ens apropem al clímax, més clara es torna la llum, fins que ens escorrem alhora, amb un sol brillant i calorós.

Obro els ulls. Reconec l'habitació on soc. Cada detall és aclaparadorament familiar. Les parets estan pintades del to blanc exacte que l'Oliver i jo ens vam passar setmanes discutint; les persianes són les mateixes que vam col·locar fa quatre anys, quan vam haver estalviat prou diners; el sol que s'hi filtra a través té l'angle exacte de cada capvespre de primavera i els fragments

de cel que puc veure tenen els seus tons groc i carbas-
sa habituals.

Però més familiar és la sensació, una sensació antiga
que torna en tromba: la de despertar-me satisfeta i sa-
ciada després del sexe amb en Jasper.